

Daniel Kitabı — Yüz On Birinci

Vəhyin Birinci Vayında Abubakarı Peyğəmbərlik Əhəmiyyətinin Aşkara Çıxarılması

Jeff Pippenger

2024-03-02

Birinci Vay halının peyğəmbərlik tarixində Məhəmməddən sonra gələn rəhbər Məhəmmədin qayınatası Əbu Bəkr Abdullah ibn Əbi Quhafə idi. Biz ona Əbubəkr kimi istinad edəcəyik. Həm o, həm də Məhəmməd ilk dörd ayədə xatırlanır. Əbubəkr Məhəmməddən sonrakı ilk İslam hökmdarı idi və tarix Vəhy kitabının doqquzuncu fəslinin dördüncü ayəsində təmsil olunan, onun əsgərlərinə verdiyi bir əmri qeyd edir. Bu əmr həm də Yeddinci Sur olan, həm də üçüncü mələyin gəlişi olan üçüncü vay halının gəlişi ilə başlanan möhürlənmə prosesini təmsil edir.

Və beşinci mələk şeypur çaldı; mən göydən yerə düşən bir ulduz gördüm; və dibsiz quyunun açarı ona verildi. O da dibsiz quyunu açdı; və quyudan böyük bir kürənin tüstüsü kimi bir tüstü qalxdı; və quyunun tüstüsü üzündən günəş və hava qaraldı. Və tüstünün içindən yer üzünə çəyirtkələr çıxdı; və yer əqrəblərinin qüdrəti olduğu kimi, onlara da qüdrət verildi. Onlara əmr olundu ki, yerin otuna, heç bir yaşıl şeyə, heç bir ağaca zərər vurmasınlar; ancaq alınlarında Allahın möhürü olmayan insanlara zərər vursunlar. Vəhy 9:1–4.

Göydən düşən “ulduz” Məhəmməd idi; o, xidmətinə 606-cı ildə başladı. Məhəmmədə “dipsiz quyu”nu “açmalı” olan bir “açar” verildi ki, “tüstü” “günəşi və havanı” qaraltsın və “əqrəblərin” gücü kimi “güc” verilmiş “çəyirtkələr” ortaya çıxsın. Açar, Roma hərbi qüvvəsində zəiflik yaradan hərbi döyüş idi; beləliklə, İslam müharibçiliyinin yüksəlişinə yol açıldı. Dipsiz quyu İslamın doğulduğu yer olan Ərəbistanın rəmzidir, tüstü isə yer üzünə yayılmalı və Şimali Afrika, Cənubi Avropa və Ərəbistan boyunca yayılan çəyirtkə sürülərinin bürüyəcəyi eyni coğrafiyaya sahib çıxmalı olan İslamın saxta dinini təmsil edirdi. Çəyirtkələr İslamın rəmzidir və “güc” peyğəmbərlik mənasında hərbi gücü təmsil edir. Onların gücü gözlənilmədən zərbə vuran əqrəblər kimi olmalı idi. Uriah Smith belə deyir:

“Göydən yerə bir ulduz düşdü; və dibsiz quyuya açar ona verildi.

“Fars hökmdarı öz sənətinin və qüdrətinin möcüzələrini seyr edərkən, Məkkənin naməlum bir sakinindən ona Allahın elçisi kimi Məhəmmədi tanımağa dəvət edən bir məktub çatdı. O, bu dəvəti rədd etdi və məktubu cırdı. ‘Allahın Xosrovun səltənətini parçalayıb onun yalvarışını rədd etməsi də məhz belə olacaq,’ — deyə ərəb peyğəmbəri nida etdi. Bu iki Şərq imperiyasının sərhədində yerləşən Məhəmməd onların qarşılıqlı məhvinin gedişini gizli bir sevinclə müşahidə edirdi; və farsların qələbələri əsnasında o, aradan çox il keçməmiş qələbənin yenidən romalıların bayraqlarına qayıdacağını qabaqcadan bildirməyə cürət etdi. ‘Bu öncədən xəbər verildiyi deyilən vaxtda heç bir peyğəmbərlik öz gerçəkləşməsindən bundan daha uzaq görünə bilməzdi, çünki Heraklin ilk on iki ili imperiyanın yaxınlaşan süqutunu xəbər verirdi.’...”

“Xosrov Asiyada və Afrikadakı Roma mülklərini özünə tabe etdi. Və həmin dövrdə ‘Roma imperiyası’ ‘Konstantinopolun divarları, Yunanıstanın, İtaliyanın və Afrikanın qalan hissəsi, habelə Asiya sahillərində Surdan Trebizonda qədər uzanan bəzi dənizkənarı şəhərlərlə məhdudlaşmışdı. Altı illik təcrübə nəhayət fars hökmdarını Konstantinopolun fəthindən əl çəkməyə və Roma imperiyasının fidyəsi olaraq illik xəracı müəyyən etməyə inandırdı,—min talant qızıl, min talant gümüş, min ipək xalat, min at və min bakirə. Heraklius bu rüsvayedicə şərtləri qəbul etdi. Lakin onun Şərqi yoxsulluğu içindən həmin sərvətləri toplamaq üçün əldə etdiyi vaxt və imkan, cəsarətli və ümitsiz bir hücumun hazırlanmasına səylə sərf olundu.”

“Fars padşahı qaranlıqda qalmış sərasini xor görür və Məkkənin saxta peyğəmbərinin xəbərini istehza ilə qarşılayırdı. Hətta Roma imperiyasının devrilməsi belə Məhəmmədçiliyə, yaxud bir saxtılığın silahlı təbliğatçıları olan sərasinlərin irəliləyişinə qapı açmazdı; əgər farsların hökmdarı ilə avarların xaqanı (Attilanın varisi) Qeysərlərin səltənətlərinin qalıqlarını öz aralarında bölüşdürmüş olsaydılar belə. Xosrovun özü də süqut etdi. Fars və Roma monarxiyaları bir-birinin qüvvəsini tükətdi. Və saxta peyğəmbərin əlinə qılinc verilməzdən əvvəl, onun yürüşünü dayandıracaq və qüdrətini məhv edəcək olanların əlindən həmin qılinc vurulub salındı.”

“Skipion və Hannibalın günlərindən bəri, imperiyanın xilas edilməsi naminə Heraklinin həyata keçirdiyi qədər cəsarətli bir təşəbbüsə əl atılmamışdır. O, Qara dənizdən və Ermənistan dağlarından keçən təhlükəli yolunu araşdırdı, İranın qəlbinədək nüfuz etdi və böyük padşahın ordularını qan içində olan ölkələrini müdafiə etməyə geri çağırırdı.”

“Günün doğuşundan on birinci saata qədər şiddətlə döyüşülən Ninova döyüşündə, qırılmış və ya cırılmış ola biləcək bayraqlardan başqa, farslardan iyirmi səkkiz bayraq ələ keçirildi; onların ordusunun ən böyük hissəsi qılıncdan keçirildi, qaliblər isə öz itkilərini gizlədərək gecəni döyüş meydanında keçirdilər. Assuriyanın şəhərləri və sarayları ilk dəfə Romalılara açıldı.”

“Roma imperatoru nail olduğu fəthlərlə məhkəmlənmədi; və eyni zamanda, eyni vasitələrlə, Ərəbistandan çıxan, həmin bölgədən gələn çəyirtkələr kimi saysız-hesabsız sarasenlər üçün bir yol hazırlanmış oldu; onlar da öz yürüşləri boyunca qaranlıq və aldadıcı Məhəmmədi etiqadını yayaraq, tezliklə həm Fars, həm də Roma imperiyasını bürüdülər.

Bu həqiqətin daha dolğun təsvirini, əvvəlki iqtibasların götürüldüyü fəsilin Gibbondan alınmış yekun sözlərindən daha yaxşı arzu etmək olmaz. “Hərçənd Herakliusun bayrağı altında qalib bir ordu təşkil edilmişdi, bu qeyri-təbii səy, görünür, onların qüvvəsini işlətməkdən daha çox tükətmişdi. İmperator Konstantinopolda və ya Yerusəlimdə zəfər çalarkən, Suriyanın sərhədlərində yerləşən naməlum bir şəhər sarasinlər tərəfindən talan edildi və onun köməyinə irəliləyən bəzi qoşun hissələrini onlar qılıncdan keçirdilər,—əgər böyük bir inqilabın müqəddiməsi olmasaydı, adi və cüzi bir hadisə olardı. Bu quldurlar Məhəmmədin həvariləri idilər; onların cılğın şücaəti səhradan üzə çıxmışdı; və hökmdarlığının son səkkiz ilində Heraklius farslardan xilas etdiyi həmin vilayətləri ərəblərə uduzdu.

“‘Məskəni göylərdə olmayan aldatma və coşqunluq ruhu’ yer üzünə buraxıldı. Dibsiz quyuya onu açmaq üçün yalnız bir açar lazım idi və həmin açar Xosrovun süqutu idi. O, Məkkədən olan naməlum bir vətəndaşın məktubunu saymazyanə cırıb atmışdı. Lakin özünün ‘şöhrət

alovu'ndan heç bir gözün nüfuz edə bilmədiyi 'zölmət qülləsi'nə enəndə, Xosrovun adı qəflətən Məhəmmədin adı qarşısında unudulmağa məhkum idi; və hilal sanki ulduzun enişini gözləyərək doğmasını təxirə salırdı. Xosrov, tam məğlubiyyətə uğrayıb imperiyasını itirdikdən sonra, 628-ci ildə qətlə yetirildi; 629-cu il isə 'Ərəbistanın fəthi' və 'məhəmmədlərin Roma imperiyasına qarşı ilk müharibəsi' ilə qeyd olunur. 'Beşinci mələk şeypur çaldı; və mən göydən yerə düşən bir ulduz gördüm; və dıbsız quyunun açarı ona verildi. Və o, dıbsız quyunu açdı.' O, yerə düşdü. Roma imperiyasının qüdrəti tükəndiyi, Şərqin böyük hökmdarı isə öz zölmət qülləsində ölü uzandığı zaman, Suriyanın sərhədlərindəki naməlum bir şəhərin talanı 'böyük bir inqilabın müqəddəməsi' idi. 'Quldurlar Məhəmmədin həvariləri idi və onların çılğın şücaəti səhradan baş qaldırdı.'"

"Dıbsız quyu.—Bu terminin mənası yunan dilindən öyrənilə bilər; həmin dildə o, 'dərin, dıbsız, sonsuz dərəcədə dərin' kimi tərif edilir və hər cür boş, viranə və əkilib-becərilməmiş yerə aid edilə bilər. Bu ifadə ilkin xaos halındakı yerə də tətbiq olunur. Yar. 1:2. Bu halda isə o, sərhədlərindən çəyirtkə sürüləri kimi sarasen dəstələrinin çıxdığı Ərəbistan səhrasının naməlum, boş ərazilərinə münasib surətdə işarə edə bilər. Fars padşahı Xosrovun süqutu da dıbsız quyunun açılması kimi çox uyğun şəkildə təsvir oluna bilər; çünki bu, Məhəmmədin ardıcılarının öz naməlum ölkələrindən çıxıb aldadıcı təlimlərini od və qılınc ilə yaymaları üçün yol hazırladı, ta ki onlar öz qaranlıqlarını bütün Şərq imperiyası üzərinə yayana qədər." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Birinci və, yəni beşinci şeypur, İslamın Romaya qarşı apardığı müharibənin başlanğıcını müəyyən edir və Roma ilə İran arasında Romaanın üstün gəldiyi bir döyüşü göstərir; lakin bunu edərkən o, hərbi gücünü elə dərəcədə sərf etdi ki, İslam qüdrətinin yüksəlişinin qarşısını ala bilmədi. Birinci vəyin və ikinci vəyin peyğəmbərlik xüsusiyyətləri üçüncü vəyin peyğəmbərlik xüsusiyyətlərini müəyyən edir və ilk iki vəyi üçüncü vəyin tarixinin simvolları kimi tanımaq vacibdir; çünki həmin tarix 11 sentyabr 2001-ci ildə başlamış olan yüz qırx dörd minin möhürlənməsi dövrünü təmsil edir. İlk üç ayədə Məhəmməd vasitəsilə təmsil olunan peyğəmbərlik tarixindən sonra dördüncü ayə Məhəmməddən sonrakı ilk rəhbər olan Əbu Bəkrə təqdim edir.

Və onlara əmr olundu ki, yerin otuna, heç bir yaşıl şeyə və heç bir ağaca zərər vurmasınlar; ancaq yalnız alınlarında Allahın möhürü olmayan adamlara. Vəhy 9:4.

Əbubəkrin əmri İslam döyüşçülərinə o zaman Roma ərazilərində mövcud olan iki növ ibadət edən arasında fərq qoymağı tapşırırdı. Bir qrup katoliklər idi; onların arasında başlarının arxa hissəsini qırıxdıran bəzi dini təriqətlər var idi və onlar bazar gününə ibadəti yerinə yetirirdilər. Digər qrup isə həftənin yeddinci gününün Şənbəsini saxlayanlar idi və Şənbə Allahın möhürüdür.

"Məhəmmədin ölümündən sonra, hicri 632-ci ildə onun yerinə rəhbərliyə Əbubəkr keçdi; o, öz hakimiyyətini və idarəsini kifayət qədər möhkəmləndirən kimi, ərəb qəbilələrinə dairəvi bir məktub göndərdi; ondan aşağıdakı parça çıxarılmışdır:—

"“Rəbbin döyüşlərini apardığınız zaman, arxanızı çevirmədən mərd kimi davranın; lakin qələbənin qadınların və uşaqların qanı ilə ləkələnməsin. Heç bir xurma ağacını məhv etməyin, heç bir taxıl tarlasını yandırmayın. Heç bir meyvə ağacını kəsməyin, mal-qaraya da zərər vurmayın; yalnız yemək üçün kəsdiqləriniz istisnadır. Hər hansı bir əhd və ya şərt bağladığınız

zaman ona sadıq qalın və sözlünüzün eri olun. Yolunuzda monastırlarda təcrid olunmuş şəkildə yaşayan və bu yolla Allaha xidmət etməyi qarşılarına məqsəd qoymuş bəzi dindar şəxslərə rast gələcəksiniz; onlara toxunmayın, nə onları öldürün, nə də monastırlarını dağıdın. Həmçinin Şeytanın sinaqoquna mənsub, başlarının təpəsi qırılmış başqa bir zümrə ilə də rastlaşacaqsınız; onların kəllələrini yarmağınıza əmin olun və ya Məhəmməd dinini qəbul edəndək, ya da cizyə verəndək onlara aman verməyin.”

“Peyğəmbərlikdə də, tarixdə də deyilməmişdir ki, daha insani göstərişlər vəhşi hökm qədər eyni dərəcədə vicdanla yerinə yetirilmiş olsun; lakin onlara belə əmr olunmuşdu. Və əvvəlkilər, bütün sərəsən qoşunlarına əmrləri çatdırmaq vəzifəsi daşıyan başçılara Əbubəkr tərəfindən verilmiş kimi Gibbonun qeyd etdiyi yeganə təlimatlardır. Bu əmrlər peyğəmbərliklə eyni dərəcədə seçici uyğunluq göstərir; sanki xəlifənin özü də fani insanın hökmündən daha uca bir hökmə məlum və bilavasitə itaət içində hərəkət etmişdir; və məhz İsanın dininə qarşı döyüşə çıxmaq və onun yerinə Məhəmmədiliyi yaymaq əməlində olarkən, o, İsa Məsihin Vəhyində onun söyləyəcəyi qabaqcadan bildirilmiş sözləri təkrar etmişdir.

“Onların Alınlarında Allahın Möhürü.—7:1–3 ayələri barədə qeydlərdə biz göstərmişik ki, Allahın möhürü dördüncü əmrə aid Şənbədir; və tarix də bu həqiqət barəsində susmur ki, indiki təsərrüfat dövrü boyunca həqiqi Şənbəni tutanlar olmuşdur. Lakin burada çoxlarında belə bir sual doğmuşdur: o zaman alınlarında Allahın möhürü olan və bununla Məhəmmədən zülmündən azad qalan həmin adamlar kimlər idi? Oxucu artıq işarə edilmiş bu həqiqəti yadda saxlasın ki, bu təsərrüfat dövrü boyunca alınlarında Allahın möhürü olanlar, yaxud həqiqi Şənbəni şüurlu surətdə tutanlar olmuşdur; və bundan əlavə, peyğəmbərliyin iddia etdiyi şeyin bu olduğunu da nəzərə alsın: bu viranedici türk qüdrətinin hücumları onlara deyil, başqa bir sinfə yönəlmişdir. Beləliklə, məsələ bütün çətinlikdən azad olur; çünki peyğəmbərlik həqiqətdə məhz bunu bəyan edir. Mətnə bilavasitə nəzərə cərpdirilən yalnız bir sinif adam vardır; yəni alınlarında Allahın möhürü olmayanlar; və Allahın möhürünə malik olanların qorunub saxlanması yalnız dolaylı şəkildə daxil edilir. Müvafiq olaraq, tarixdən öyrənmirik ki, bunlardan hər hansı biri sarasenlərin nifrət obyektləri üzərinə gətirdikləri bəlalardan hər hansına cəlb olunmuş olsun. Onlar başqa bir sinif insanlara qarşı vəzifələndirilmişdilər. Və bu sinif insanların üzərinə gələcək məhvetmə başqa adamların qorunub saxlanması ilə deyil, yalnız yer üzünün meyvələri və yaşıllığı ilə qarşılaşdırılır; belə ki, deyilir: ota, ağaclara və heç bir yaşıl şeyə zərər vurmayın, ancaq yalnız müəyyən bir sinif insanlara. Və icrada biz qəribə bir mənzərə görürük: işğalçı bir ordunun, belə orduların adətən məhv etdikləri şeyləri, yəni təbiətin simasını və məhsullarını əsirgəməsinə; və alınlarında Allahın möhürü olmayan o adamlara zərər vurmaq üçün verilmiş icazəyə uyğun olaraq, Şeytanın sinaqoquna mənsub, başlarının təpəsi qırılmış bir dinçi sinfinin kəllələrini yarmasını.”

“Bunlar, şübhəsiz, rahiblərin bir təbəqəsi və ya Roma Katolik Kilsəsinin başqa bir qolu idi. Məhəmmədilərin silahları onlara qarşı yönəldilmişdi. Və bizə elə görünür ki, onları alınlarında Allahın möhürü olmayanlar kimi təsvir etməkdə xüsusi bir uyğunluq, hətta məqsəd vardır; belə ki, məhz həmin kilsə həqiqi Şənbəni aradan qaldıraraq onun yerinə saxtasını qoymaqla Allahın qanununu möhüründən məhrum etmişdir. Həm peyğəmbərlikdən, həm də tarixdən belə başa düşürük ki, Əbubəkrin öz ardıcılıqlarına toxunmamağı tapşırdığı şəxslər Allahın möhürünə malik idilər və ya zəruri olaraq Allahın xalqını təşkil edirdilər. Onların kim olduqları və hansı

səbəbdən əsirgəndikləri barədə Gibbonun qıt şahidliyi bizə məlumat vermir və bunu bilməyin başqa vasitəsi də bizdə yoxdur; lakin Allahın möhürünə malik olanlardan heç birinin incidilmədiyinə, buna qarşılıq isə açıq şəkildə ona malik olmayan başqa bir təbəqənin qılıncdan keçirildiyinə inanmaq üçün hər cür əsasımız vardır; və beləliklə, peyğəmbərliyin təfərrüatlı təsvirləri tam şəkildə yerinə yetirilmiş olur.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Əbubəkr Məhəmmədin ölümündən sonra onun ardıcıllarını bir Xəlifəlikdə birləşdirdi; buna görə də, onlar iki fərqli tarixi şəxsiyyət olsalar da, birlikdə götürüldükdə birinci yayın İslam şəhadətinin başlanğıcını təmsil edirlər və birinci yayın tarixini müəyyən edən tarixi şəxsiyyət Məhəmməddir.

İkinci yayın tarixinin başlanğıcında II Məhəmməd 1453-cü ildə Konstantinopolu fəth etdi. 1449-cu ildə İslamı təmsil edən dörd mələk azad edildi. Birinci yayın başlanğıcı və sonu, müvafiq olaraq, birinci və ikinci Məhəmməd tərəfindən işarələnir. Peyğəmbərlik baxımından, birinci yayın tarixinin başlanğıcı və sonu Alfa və Omeqanın imzasını daşıyır.

İkinci yayın başlanğıcı, o zaman azad edilən, sonra isə 11 avqust 1840-cı ildə cilovlanan İslamı təmsil edən dörd mələk barədə bir zaman peyğəmbərliyini ehtiva edir. Həmin nöqtədən 22 oktyabr 1844-cü ilədək yüz qırx dörd minin möhürlənməsi təsvir olunur. İkinci yayın başlanğıcı İslamın azad buraxılmasını müəyyən edir, sonu isə İslamın cilovlanmasını göstərir. Həm birinci, həm də ikinci vay, başlanğıclarını sonluqları ilə bağlayan dəqiq peyğəmbərlik nişanələrinə malikdir.

Üçüncü vay halını müəyyən etmək üçün ilk iki vay halı bir-birinin üzərinə, “sətir üstünə sətir,” qoyulmalıdır. İslamın ilk iki şahidinin müəyyən etdiyi peyğəmbərlik xüsusiyyətlərindən biri budur ki, onlar Alfa və Omeqanın nişanı ilə başlanğıcı və sonu qeyd edən müəyyən bir zaman dövrünü təmsil edirlər. Onlar həmçinin ikinci dərəcəli bir nişana da malikdirlər; belə ki, birinci vay halının başlanğıcı Allahın xalqının möhürlənməsini göstərir, ikinci vay halının sonu da Allahın xalqının möhürlənməsini göstərir.

Üçüncü vay o zaman gəldi ki, İslam qəfil və gözlənilmədən Vəhy on üçdəki yer vəhşisinə hücum etdi və beləliklə, möhürlənmə dövrünü başlatdı. Yüz qırx dörd minin möhürlənməsi tezliklə gələcək Bazar qanunu ilə başa çatır və həmin mürtədliyə cavab olaraq milli mürtədliyin ardınca milli fəlakət gəlir. Bütpərəst Roma və papalıq Romada təmsil olunduğu kimi, milli fəlakət Allahın şeypur hökmləri vasitəsilə həyata keçirilir. Üç vay həm də şeypurlardır. Üçüncü yayın İslamı, yüz qırx dörd minin möhürlənməsi dövrü başa çatanda, tezliklə gələcək Bazar qanunu zamanı Birləşmiş Ştatlarda yenidən qəfil və gözlənilmədən zərbə vuracaq. Həmin dövr birinci yayın başlanğıc dövrü ilə, həmçinin ikinci yayın son dövrü ilə təmsil edilmişdir.

Bu araşdırmanı növbəti məqalədə davam etdirəcəyik.

Misirli Həcərin İbrahimə doğduğu oğlunu Saranın istehza edərək güldüyünü gördü. Buna görə də o, İbrahimə dedi: “Bu cariyəni və onun oğlunu qov; çünki bu cariyənin oğlu mənim oğlumla, yəni İshaqla birlikdə varis olmayacaqdır.” Bu söz İbrahimin gözündə öz oğluna görə çox ağır göründü. Allah isə İbrahimə dedi: “Oğlana və cariyənə görə bu, sənin gözündə ağır görünməsin; Saranın sənə dediyi hər şeydə onun sözünə qulaq as; çünki sənin nəslin İshaqda adlanacaqdır. Cariyənin oğlundan da bir millət yaradacağam, çünki o da sənin nəslindəndir.”

İbrahim səhər tezdən qalxıb çörək və bir tuluq su götürdü, bunları Həcərə verdi, onun çiyinə qoydu, uşağı da ona verib yola saldı. Həcər gedib Beer-Şeva çölündə sərgərdan dolaşdı. Tuluqdakı su qurtardıqda uşağı kollardan birinin altına qoydu. Sonra gedib ondan bir ox atımı qədər aralıda, qarşısında oturdu; çünki dedi: “Qoy mən uşağın ölümünü görməyim.” O, onun qarşısında oturdu, səsini ucaldıb ağladı. Allah oğlanın səsini eşitdi; və Allahın mələyi göydən Həcəri çağırıb ona dedi: “Sənə nə olub, ey Həcər? Qorxma; çünki Allah oğlanın olduğu yerdən onun səsini eşitdi. Qalx, oğlanı qaldır və onu əlinlə tut; çünki mən onu böyük bir millət edəcəyəm.” Allah onun gözlərini açdı və o, bir su quyusu gördü; gedib tuluğu su ilə doldurdu və oğlana içirdi. Allah oğlanla idi; o böyüdü, çöldə yaşadı və oxatan oldu. Yaradılış 21:9–20.